

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

УРУЧЕНЕ НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА ПОВОДОМ ДАНА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Светионик наше културе и уметности

Свечаним програмом, у оквиру којег су додељена годишња признања, Народно позориште у Београду је у уторак, 22. новембра, обележило 148 година постојања. Програм прославе, који је режировао Балша Ђого а водили Данијела Угреновић и Никола Вујовић, започео је пројекцијом документарног филма аутора Петра Антоновића, у којем је сликом дочарано све што је на уметничком плану остварено у протеклој години.

Као и сваке године, у оквиру програма је презентован и мали подсетник везан за најбитније догађаје у претходном периоду у којем је, поред представа са редовног репертоара и бројних гостовања, изведено 10 премијера, као и две премијерне обнове. Реч је о драмским насловима „Марија Стјуарт“, „Сирано“, „Иванов“ и „Народна драма“, балетима „Копели-

ја“, „Жене у d-молу“, „Дуга божићна вечера“ и минијатуре „Процес или ников овде није стало до Јозефа“ и „Пушкин“ (у оквиру програма „Млади кореографи“), те операма „Отело“, „Бастијен и Бастијена“ и „Служавка господарица“. Опере „Плашт“, „Сестра Анђелика“ и „Италијанка у Алжиру“, доживеле су премијерне обнове.

Представе су учествовале на више домаћих и иностраних фестивала, на којима су освојене бројне награде. „Бела кафа“ је проглашена за најбољу представу на Сусретима позоришта БиХ у Брчко Дистрикту, а „Родољупци“ за најбољу представу на Данима комедије у Јагодини и на Првом фестивалу „Позоришно пролеће“ у Шапцу. „Родољупцима“ су припала и следећа признања: Специјална награда за колективну игру на Данима комедије, Награда Округлог стола критике Стеријиног позорја за најбољу

представу, Признање за преданост колективној игри на Данима сатире Фадила Хацића, Награда „Златна маска“ дневног листа „Ослобођење“ за најбољу представу у целини на сарајевском МЕС-у и Награда за најбољу представу у целини на Фестивалу „Вршачка позоришна јесен“.

Награда „Наташа Бошковић“, коју УБУС додељује за најбољу интерпретацију класичног или неокласичног стила у области балетске уметности, припала је групној нумери из представе „Копелија“, за деоницу под називом „Сванидине пријатељице“. Нела

Михаиловић је проглашена за најбољу глумицу на Међународном фестивалу малих сцена и монодраме у Источном Сарајеву, а неколико месеци касније, добила је и Награду жирија публике за најбољег глумца вечери на Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“. На истом фестивалу, Павлу Јеринићу је припала Награда стручног жирија за најбољег глумца вечери. Нада Шаргин је прва добитница Награде „Ружица Сокић“, а потом су јој уручена и друга значајна признања. (наставка на стр. 2 и 3)

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ПОХВАЛЕ

Похвале Народног позоришта ове године су добили: Редакција „Позоришних новина“; Видео студио Народног позоришта за 25 година успешног рада; уредник веб сајта Микојан Безбрадица; драмски уметници Соња Кнежевић, Сена Ђоровић, Анастасија Мандић, Хана Селимовић, Бојана Стефановић, Ана Мандић, Сузана Лукић, Милош Ђорђевић, Ненад Стојменовић, Зоран Ђосић, Никола Вујовић, Урош Јаковљевић, организатор у Драми Наталија Игњић, суфлер у Драми Даница Стевановић, инспиратори у Драми Сања Угринић Мимица и Милош Обреновић; балетски уметници Теодора Спасић, Ивана Савић Јаћић, Бранкица Мандић, Никола Бјанко, организатор Балета Бранкица Кнежевић; члан Оркестра Александра Димитријевић, чланови Хора Маја Живковић и Ненад Иванковић; сликар Срђан Пушелић, мајстор маске Драгољуб Јермеић, мајстор тона Небојша Костић, миксер светла Игор Вукојевић, тапетар Ненад Станојловић, кројачи Зорица Митровић и Зорица Јовановић, гардеробери Љиљана Стојиљковић и Радивоје Ђурђевић, шеф реквизите Дејан Јанковић, декоратори Бојан Антонијевић, Емил Ахметовић и Живорад Петровић, бравар-монтер Милинко Радовановић, мајстор одржавања Чедомир Цалић, секретар у Сектору С.О.П. Силвана Петровић, заменик шефа вешераја Божана Смиљковић, радник у фотокопирници Александар Лудајић.

ЗЛАТНЕ ЗНАЧКЕ

Ђорђевић; балетска уметница Анђела Ђаковић; корепетитор Невена Живковић, чланови Оркестра Гордан Петровић, Драган Селаковић, чланови Хора Славенка Прстојевић, Драган Удовичић, Драган Николић; костимограф Катарина Грчић-Николић; чланови Технике – Радиса Комазец, Даниела Жига, Невена Петковић, Драгана Дрљић, Зорица Јовановић, Зоран Ђорђевић, Марина Трифуновић, Сузана Миловановић, Небојша Драмићанин, Жарко Лукић, Саша Ђорђевић, Бранислав Ђорђевић, Драгиша Момировић, Владо Маринковски; и други чланови Куће – Дејан Тасић, Стојанка Мрдак, Десимир Симовић, Владан Јоксић.

ПЕНЗИОНЕРИ

Ове године, у заслужену пензију смо испратили драмске уметнице Наду Блам и Зорицу Мирковић, драматурга Славка Милановића, балетске уметнице Милоша Дујаковића и Љубишу Пековића, члана Хора Живорада Илића, шефа маркетинга Љиљану Михајловић, правног саветника Светозара Остојића, стручне сараднике за кадрове Споменку Живковић и Милицу Лукић, сарадника за безбедност и опште послове Мирослава Пушца, благајника Рајка Чичаревића, ликвидатора Весну Вучић, кројача Добривоја Стамеског, организатора извођења представа Ивана Јанића, домаћина гледалишта Светислава Томовића, бравара Предрага Белића.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

За остварења у овогодишњој продукцији („Бела кафа“ и „Марија Стјуарт“), Нада Шаргин је проглашена за најбољу глумицу на фестивалима „Позоришно пролеће“ у Шапцу, Театар фест „Петар Кочић“ у Бањалуци, Вршачка позоришна јесен и добила Награду „Ардалион“ за најбољу женску улогу на Југословенском позоришном фестивалу у Ужицу. Првак Дrame Марко Николић је добитник Златног беоцуга, Игор Ђорђевић је проглашен за најбољег глумца Нушићевих дана у Смедереву, а Бојан Кривокапић је овећан Наградом „Залог за будућност“, за најбољег младог глумца на Фестивалу „Позоришно пролеће“. Наташа Нинковић је добила Награду за најбољу женску улогу на Међународном фестивалу малих сцена у Риједи за улогу у представи „Прах“, а на истој манифестацији је, за исту представу, Љубица Милановић уручена Награда за сценографију „Дориан Соколић“. За улогу Мајка Јане у представи „Бела кафа“, Олга Одановић је добила Награду „Љубинка Бобић“, као и Награду „Ардалион“ за епизодну улогу на Југословенском позоришном фестивалу у Ужицу. За исту представу, Марини Вукасовић Меденици је уручен „Ардалион“ за најбољу костимографију, а нешто раније и Награда за најбољег костимографа на Театар фесту „Петар Кочић“. Нада Шаргин је добитница и Златне значке КПЗ Србије, а осим ње, ово признање је уручено и њеном колеги Бојану Кривокапићу, балетском уметнику Александру Илићу и прваку Опере Јанку Синдиновићу.

Андрас Урбан је освојио две Стеријине награде – за режију и за сценографију Стеријиних „Родољубаца“, док је композиторки Ирени Поповић Драговић, за исту представу, уручена Стеријина награда за оригиналну сценску музику. На Вршачкој позоришној јесени, Предраг Ејдус је добио Награду за најбољег глумца, а Милош Ђуровић – Награду за младог глумца.

Првак Балета Константин Костјуков добио је Награду „Браћа Кариић“ у области културе и уметности, његовом колеги Константину Теши припала је Награда „Милорад Мишковић“, а првакиња Опере Јелена Влаховић постала је прва добитница оперске Награде Фондације „Бреда Калек“.

Бранко Видаковић је проглашен за најбољег глумца на Театар фесту „Петар Кочић“, а Ада Распор је освојила Другу награду на Интернационалном такмичењу MYSL-ПОТОК за класичан балет и кореграфију у Кијеву. Првакиња Опере Јадранка Јовановић овогодишњи је добитник Изузетне Вукове награде, као и Награде „Димитрије Митриновић“ за изузетан допринос српској култури и очувању лепих уметности, док је првак Дrame Игор Ђорђевић добио Награду Фестивала „Град театар“ Будва за драмско стваралаштво.

У току прошле сезоне смо обележили јубилеје: „Риголето“ је прославио 15. рођендан у овој поставци, а балет „Успавана лепотица“ је одигран поводом 20 година од премијере. Прославили смо и 400. извођење балета „Лабудово језеро“, 200. извођење комедије „Ковачи“, 100. извођење дуодраме „Мали брачни злочини“, а драмске представе „Стаклена менаџерија“, „Женски оркестар“, „Бизарно“ и „Хенри Шести“ имале су своја 50. извођења.

Народно позориште је наставило да негује сарадњу са домаћим и иностраним театарима – у Оперу и Балету су гостовали реномирани уметници из иностранства, а настављен је и пројекат „Млади кореографи“.

У Музеју Народног позоришта су, поред редовних програма, остварене изложбе „Радмила Бакочевић – Незаборавна Норма“ и „Живан Са-

Награда Народној позоришту у Београду за најбољу представу у оквиру репертоара Куће, у периоду од 22. новембра 2015. до 10. новембра ове године, припала је драми „Марија Стјуарт“ Фридриха Шилера, у режији Милоша Лолића.

рамандић – српски Шаљопин“ чији аутор је Драган Стевовић, изложба „Млади костимографи“, те гостујућа поставка о глумици и певачици Народног позоришта – Теодори Боберић Арсеновић, аутора Јелене Пауљев.

Нажалост, период од прошлог Дана позоришта ћемо памтити и по томе што су нас заувек напустили: првакиња Дrame Мира Ступица, примабалерине Катарина Обрадовић и Душанка Сифниос, првакиње Опере Марика Пец-Галер и Сузана Шуваковић Савић, првак Опере Звонимир Кретић, глумац Србољуб Срба Милин, солиста Опере Тома Јовановић, моделар обуће Милан Ракић и финансијски референт Драган Мрквић.

У наставку програма, присутнима су се обратили министар културе и информисања Владе Републике Србије, господин Владан Вукосавље-

вић, и домаћин прославе, в.д. управника Народног позоришта Дејан Савић који је, између осталог, казао да му је веома драго што је напоскон формиран Управни одбор Народног позоришта, који је дан раније одржао своју прву седницу: „Народно позориште је коначно добило УО по својој мери... Људи који сачињавају УО сада имају представу о значају институције на чије чело су дошли. Један од првих задатака Народног позоришта биће да се стање са управником доведе у склад са законом и статутом“, казао је Савић и нагласио да је прва дужност свих који Народном позоришту мисле добро да „сачувају његов профил, препознатљив начин рада и систем делатности“. Упозорио је да „проблем представља обавеза укидања додатног запошљавања, али ми као државна институција поштујемо систем ове земље. Народном позоришту је у претходном периоду угасило чак 111 радних места и сада се налазимо на граници издржљивости функционалног опстајања. Намера нам је да Народном позоришту остане светионик културе и уметности како у Србији тако и у региону“, рекао је Савић. Истакао је да Народном позоришту мора имати уметничку, едукативну и стваралачку мисију у друштву: „Ми себи не можемо да дозволимо да спустимо ниво својих представа или да смањимо обим уметничке продукције... Народном позоришту са својих 1000 места на две сцене дневно, мора да буде стуб наше културе, јер то од нас траже посетиоци. Више од 150 хиљада људи годишње посети Народном позоришту и ми морамо да имамо висок ниво продукције“. Савић је даље истакао да Народном позоришту чека прослава 150 година постојања и да се са припремама већ закаснило: „Као што то бива код нас, све ћемо стићи у последњи час... Јубилеј 150 година Народног позоришта у многоме надилази нашу културу. То је значајан државни датум за Србију и тако ћемо се према њему опходити“, навео је. Савић је подсетио да се последњих година често прича како ће се на месту тржног центра „Стакленац“ изградити нова сцена Народног позоришта: „То треба да буде нова дворана Народног позоришта која једнако треба да служи и граду и нама. Технички опремљени простор у којем ми можемо да правимо веће сценске спектакле него сада. Када се та дворана изгради, моћи ћемо да тражимо од надлежних да се садашњем Тргу Републике врати његов првобитни назив Позоришни трг“. Он је још подсетио на свој предлог да Велика сцена Народног позоришта добије име Бранислава Нушића. „То је иницијатива за чије усвајање је потребан општенародни и општеуметнички консензус, јер ће то остати за сва времена“, рекао је. На крају обраћања, Савић је честитао свим добитницима на наградама, а присутнима, посебно пензионерима, захвалио што су дошли да увеличају ову про-

славу поручивши им да су увек до-
бродошли у Народно позориште.

Министар Вукосављевић је иста-
као да је Народно позориште једна
од свега неколико установа културе
у Србији у које било који министар
мора да долази са пијететом, скру-
пулозно и са радошћу, нагласио је да
је овде „отворио врата руком дома-
ћина, а не руком госта“ и објаснио:
„Овде се осећам добро, међу својима.
Намера нам је да се озбиљно припре-
мимо за обележавање 150 година од
настанка Народног позоришта и да
докажемо и себи и
другима шта је
понос српске
културе“. Ву-
косављевић
је подсетио
на време
када је осно-
вано Народ-
но позориште:
„Огромним
прег-

нућем које је вишеструко надила-
зило националне и буџетске потен-
цијале, народ и они који су били у
прилици да одлучују, успели су да
породе из себе једно здање које је по
архитектонским карактеристикама
вишеструко превазилазило архитек-
тонски амбијент Београда. То није
био израз претенциозности, већ на-
мера да Србија и њен престони град
снажним корацима хватају ритам са
културним зонама у Европи“, рекао
је Вукосављевић и истакао да смо као
друштво у освит XXI века успели да

идемо у корак са народима и
државама који су имали
нешто срећније исто-
ријске околности. „Ка-
да је одлучено да се
Народно позориште
гради код некадашње
Стамбол капије био је
то моменат у којем је, у
простору где су страда-
ли невини људи, почео да
се гради храм српске културе.
Прошло је 148 година од ка-
да тај храм сија и одолева
епохама и историјским
изазовима. На хо-
ризонту догађаја
у протеклих век
и по, Народно
позориште ни-
је имало чега
да се сти-
ди, а
има-

ло је и те како чиме да се поноси.
Увек је на сцени Националног театра
могао да се препозна дух класицизма
или модернизма, у зависности од
представа које су игране“, подсетио
је Вукосављевић. Министар је указао
да какав год буде дух времена и кул-
туре у годинама које долазе, посто-
јање Народног позоришта предста-
вљаће неопходност о којој не треба
трошити речи: „Ако би се десило и
то да се на овој сцени играју Софо-
кле, Еурипид, Есхил, Шекспир, Сте-
рија, Нушић и други наши и светски
класици само за једног заинтересо-
ваног посетиоца, ово позориште ће
и даље бити културно језгро из којег
ће се подићи слава српске културе“,
рекао је Вукосављевић. Он је указао
да избор новог Управног одбора На-
родног позоришта показује наме-
ру Министарства културе да ствара
потребан амбијент за боље услове
функционисања установа културе.
„Очекујемо од УО много, у окви-
ру његових овлашћења. Очекујемо
много од запослених и управника
да учине све што могу, да раде свој
посао најбоље што могу. Ми нећемо
препустити Народно позориште си-
туацији у којој неће бити финанси-
ске подршке. Неке ствари везане за
Народно позориште регулисаћемо
у стратегији културне политике на
којој сада радимо“, најавио је Вуко-
сављевић.

У наставку свечаности, додеље-
на су бројна признања, међу којима
и Печат Народног позоришта, који
се, по одлуци управника, додељује
поводом посебног доприноса живо-
ту и раду Народног позоришта. Ове
године, добитници су првак Балета и
кореограф Владимир Логунов и дра-
матург Славко Милановић.

Плакету поводом значајних ак-
тивности у раду Народног позо-
ришта добили су примабалерина и
кореограф Лидија Пилипенко, за це-
локупни допринос балету Народног
позоришта, и Италијански институт
за културу у Београду.

По одлуци Управног одбора,
Награде Народног позоришта за вр-
хунско уметничко остварење, доби-
ли су првакиња Дrame Нада Шаргин
(за улогу енглеске краљице Елизабе-
те у представи „Марија Стјуарт“ и
за улогу Ане Петровне у представи
„Иванов“), глумца Бранко Видако-
вић (за улогу Лебедева у представи
„Иванов“), првакиња Балета Ана
Павловић (за главну улогу у балету
„Копелија“), целокупни ансамбл
представе „Жене у d-молу / Ду-
га божићна вечера“, првакиња
Опере Александра Ангелов (за
висок уметнички допринос у
представи „Италијанка у Ал-
жиру“), костимограф Ка-
тарина Грчић (за изузетан
уметнички и радни допри-
нос у Сектору технике), Та-
ња Мандић Ригонат (за ре-
жију представе „Иванов“) и
Ненад Стојменовић за
глумачка остварења.

■ Микојан Безбрадица ■

Нада Шаргин
као краљица Елизабета

Овогодишњи добитник Награде
„Раша Плаовић“, за најбоље глумачко остварење на београдским сце-
нама између два Дана позоришта је
првакиња Дrame Народног позо-
ришта Нада Шаргин – за улогу Елизабете,
енглеске краљице у представи „Марија
Стјуарт“.

У образложењу жирија, у којем су би-
ли Молина Удовички Фотез, Славенко Са-
летовић, Славко Милановић и Бобан Јевтић,
наводи се да је Нада Шаргин већ првом уло-
гом у матичној кући показала чудесан дар и
истинску преданост глуми. „Сви наредни
уметнички изазови водили су је даље и ви-
ше... Лик краљице која је од Енглеске на-
правила велику силу и показала неспорну
способност да влада великом земљом,
борећи се крваво за власт у блату по-
литичких интрига мушког света, Нада
Шаргин гради суверено. Опојном драм-
ском снагом нас дарује са сцене. Бавећи се индивиду-
алном судбином ове жене, представља је и страховито
сујетном и амбициозном; и бескрајно анксиозном, а
'мушки' рационалном; и снажном, хладном, гордом,
бескурпулозно манипулативном; и крхком, рањивом,
слабом, страдном и способном да воли... Круна ове кре-
ације је сломљена и скрхана Елизабета у победи, то јест
умеће којим нам Шаргинова дочарава победу ове краљи-
це као и њен истовремени парадоксални пораз“, наведено
је у образложењу Жирија, које је прочитала Молина Удо-
вички Фотез.

Шаргинова је казала да је веома поносна што је доби-
ла награду „која носи име човека, уметника, интелектуалца
и глумца који би могао да нам буде инспирација у овим те-
шким временима за културу и позориште“. Она је подсетила
да је Плаовић био образован глумац, разуман и васпитан, али и
веома строг човек према себи и другима. „Био је достојанствен
глумац који је волео и гајио српски језик и неговао узвишени го-
вор не само на сцени него и ван ње... за себе је увек говорио да ће
до краја живота остати ученик позоришта. За нашу професију он
је рекао: 'Занат је глумачки несигуран. У нашем занату постоји за-
кон. Све се мора учити до краја, а краја му никада сагледати нећеш',
казала је првакиња Дrame Народног позоришта.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ДЕЦЕМБАР 2016.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ЖИВАН САРАМАНДИЋ – СРПСКИ ШАЉАПИН
аутор Драган Стевовић

ИЗЛОЖБА – отварање

15. 12 | 18.30 „РОМЕО И ЈУЛИЈА“ НА СЦЕНИ НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ – ДРАМА И БАЛЕТ (јубилеји
Шекспира, Прокофјева и Парлића), аутори Мирјана
Одавић и Јелица Стевановић

ОТВОРЕНА ВРАТА

10. 12 | 12.00

КОНЦЕРТИ

9. 12 | 18.00 ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ – виолончелисти
М.Ш. „Војислав Вучковић“

16. 12 | 18.00 НОВОГОДИШЊИ КОНЦЕРТ – Оперски
студио „Борислав Поповић“

23. 12 | 18.00 ВЕЧЕ АРИЈА И СОЛО ПЕСАМА – Катарина
Радовановић, сопран; Стеван Каранац, тенор; Дијана
Ђорић, клавир

27. 12 | 18.00 МУЗИКА НА ЖИЦАМА – Галина Ђорђевић,
виолина; Соња Радојковић, клавир

СЕЋАЊЕ

13. 12 | 18.00 ДИМИТРИЈЕ ПАРЛИЋ, КОРЕОГРАФ (1916–
2016), у организацији Удружења балетских уметника
Србије

КОНЦЕРТИ – ФМУ У МУЗЕЈУ

7. 12 | 18.00 Катедра за дувачке инструменте

10. 12 | 18.00 Студенти на малој харфи, класа ван. проф.
Милене Станишић

21. 12 | 18.00 Студијски програм за виолину, класа ван.
проф. Иване Аћимоски Јикић

22. 12 | 18.00 Студијски програм за виолу, класа доцента
Немање Маријановића

26. 12 | 18.00 Студијски програм за виолину, класа
доцента Марије Мисите

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

8. 12 | 19.30 монодрама НЕ ЗНАШ ТИ ЊИГ Матије
Бећковића, у извођењу првакиње Дrame Народног
позоришта Соње Јауковић

17. 12 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ
КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана
Ђосића и Нине Ђосић (обоа)

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

САВИЋ У ИТАЛИЈИ

Маестро Дејан Савић је са великим успехом дириговао
Моцартову „Чаробну фрулу“ на отварању оперске се-
зоне италијанског Театра „Карло Голдони“, у Ливорну. Пред
препуном салом одушевљене публике, стручњака и припад-
ника музичке индустрије из целе Италије и многих сусед-
них земаља, Савић је руководио регионалним Оркестром
Тоскане, једним од најбољих у Италији, и углавном младим
али већ афирмисаним певачима из Италије, других европ-
ских земаља и Јужне Америке. Представа, коју као редитељ,
костимограф и сценограф потписује чувени Линдзи Кемп,
приказиваће се и у позориштима у Пизи, Луки и на летњем
фестивалу у Трапанију на Сицилији. У својству в.д. управни-
ка Народног позоришта, Савић је разговарао са генералним
директором театра-домаћина о могућностима сарадње два
позоришта у областима драмске и оперске, а нарочито ба-
летске продукције.

Р. П. Н.

ЗАВРШНИЦА ТУРИСТИЧКЕ СЕЗОНЕ

Музеј Народног позоришта већ две године успешно са-
рађује са агенцијом „Premium Tours“, преко које је наш
национални театар само ове године посетило више од 1200
туриста из целог света који крузерима пролазе кроз Београд.
Уз обилазак зграде и причу о Народног позоришту, посе-
тиоце сваки пут очара кратак концерт полазника Оперског
студија, који у просторијама Музеја приреде млади певачи.
За крај сезоне, сви овогодишњи учесници ће 16. децембра
приредити Новогодишњи концерт.

Р. П. Н.

ЈУБИЛЕЈ У ДРАМИ

150. Женидба

Д а подсетимо, премијера је била пре једанаест година, 4. новембра 2005. Превод Кирила Тарановског језички је адаптирала др Љиљана Мркић Поповић која потписује и сценски говор, драматург је био Славко Милановић, композитор Мирољуб Аранђеловић Расински, а сценски покрет је поставио Пјер Рајковић. Премијеру су играли: Нада Шаргин (Агафја), Љиљана Благојевић (Арина), Нада Блам (Фјокла), Михаило Лађевац (Поткољосин), Владан Гајовић (Кочкарјов), Љубомир Бандовић (Кајгана), Зоран Ђосић (Анучкин), Борис Пинговић (Жевакин), Лепомир Ивковић (Степан), Дејана Миладиновић (Дуњашка).

Михаило Лађевац је за улогу Поткољосина добио Награду Народног позоришта, а представа је са запаженим успехом играна и на фестивалима: на Данима Зорана Радмиловића 2005. године „Женидба“ је, по мишљењу публике, била најбоља представа, а Лађевац је освојио „Златни брк“; на Данима Миливоја Живановића 2006, Лађевац је освојио Награду стручног жирија, а Нада Шаргин Награду публике, док је на Данима комедије 2007. Нада Шаргин освојила „Бурана“, Михаило Лађевац Награду Вечерњих новости за најбољег младог глумца, а Борис Максимовић и Миланка Берберовић добили Награде за најбољу сценографију и костимографију. Представа је учествовала и на Првом фестивалу „Балканско позоришно

пространство“ у Санкт Петербургу 2007. Славенко Салетовић је овом режијом освојио најпрестижније признање – Награду „Бојан Ступица“ (2007).

Своје десетог извођење представе је прославила 26. марта 2008,

а непосредно после свог петог рођендана, 14. јануара 2011, одиграна је и стога реприза. Током једанаест година сценског трајања, било је и измена у подели. Тако, улогу Агафје од 2013.

тумачи Калина Ковачевић, улогу Арине Пантелејмонове је најпре преузела Соња Кнежевић, а потом Данијела Угреновић; улогу Поткољосина је уз Лађеваца једно време играо и Иван Зекић, а од јануара 2013. је тумачи Павле Јеринић; једно време су се у улози Степана смењивали Лепомир Ивковић и

Гојко Балетић, а у улози Кајгана Љубомир Бандовић и Лепомир Ивковић – да би их коначно преузели потоњи. Улогу Кочкарјова је дуго тумачио Милош Ђорђевић, а од 2014. ју је преузео Бојан Кривокапић. Своје премијерне улоге су у

Мало је предсјава којој се моју похвалиши 150. извођењем. Од 28. новембра, Гојолева „Женидба“ у режији Славенка Салетовића, на сцени „Раиша Плаовић“, јосијаје једна од њих.

свих 150 представа тумачили Нада Блам, Зоран Ђосић, Борис Пинговић, а Дејану Миладиновић (од скоро Гајдаш), на последњој представи пред овај велики јубилеј, заменила је Бојана Бамбић.

Представу је на матичној сцени и на гостовањима у Студентском граду, Земуну, Зајечару, Панчеву, Јагодини, Костолцу, Врању, Руми, Неготину, Трстенику, Кладову, Лесковцу, Аранђеловцу, као и у Бечу, Тирани и Санкт Петербургу, видело скоро 40.000 гледалаца.

■ Јелица Стевановић ■

ВЕЛИКИ ЈУБИЛЕЈ „ПОЗОРИШНИХ НОВИНА“

100. број

Н ародно позориште је, малом свечаношћу која је 16. новембра била уприличена у Музеју Народног позоришта, прославило стоти број својих „Позоришних новина“. Присутнима се најпре обратио главни уредник овог листа, Жељко Хубач, кратким присећањем на скромне почетке и једанаест година дуг пут до данашњег месечника богатог садржаја и савременог дизајна. Његов заменик, Јелица Стевановић, поменула је претходне, мање или више успеле покушаје нашег националног театра да публикује своја периодична издања. Њих двоје су захвалили члановима малобројне редакције и присутним али и одсутним сарадницима, затим

штампарији „Борба“ уз чију помоћ су објављена прва три броја, потом листу „Политика“ чији подлистак су „Позоришне новине“ биле две године, а нарочито „Вечерњим новостима“, у оквиру којих овај лист излази од 2008. Вд управника Народног позоришта, Дејан Савић, подсетио је да је он био на челу Куће и у време када су „Позоришне новине“ покренуте, те да је визионарски препознао њихов значај и свесрдно их подржао. Директор Компаније „Новости“, Ратко Дмитриновић, обећао је да ће „Вечерње новости“ и даље са задовољством бити „носач авиона“ овом

јединственом позоришном гласилу. Сечењем торте завршен је официјелни део прославе, после којег су чланови редакције, сарадници и гости наставили дружење, као и договоре о даљем животу „Позоришних новина“, ове својеврсне хронике Народног позоришта, његових уметника, сарадника и чланова – од изузетног значаја за савремену делатност нашег националног театра али и за његову историју те сходно томе и за историју српске уметности и културе уопште.

Р. П. Н.

ТРИ ПИТАЊА ЗА БРАНКА ЈЕРИНИЋА

Надати се, мени Ј

У току су пробе „Електре“ Данила Киша, у режији Иве Милошевић. Тим поводом разговарамо са Бранком Јеринићем који тумачи улогу Строфија.

Како коментаришете чињеницу да се дела Данила Киша, било драмска или прозна у виду драматизација, изузев једног превода Кеноових „Стилских вежби“, никада нису изводила на сцени Народног позоришта у Београду?

Чињеница да ништа од великих дела Данила Киша, било драмских или прозних, ни један бриљантни превод осим поменутог, или препев, да ни један његов велики роман (који се, у времену у којем је настао, својом актуелношћу готово сам нудио) није драматизован за сцену Народног позоришта нити на њој одигран, свакако спада у озбиљну програмску и репертоарску грешку и груб превид националне куће. Али, с обзиром да је таквих грешака било одиста врло мало, да је наша кућа ретко мимоилазила велика и значајна дела, те да је, углавном, имала пристојан рефлекс спрам новонасталих добрих дела, мишљења сам да би ову врсту пропуста пре ваљало крстити као омашку. По бројности, такве омашке не захтевају ни прсте једне руке. Мада су озбиљне, свакако.

Е, сад, зашто је то тако? Како су такве омашке биле могуће? Зашто су се десиле? Ја, за себе, имам неколико одговора на та питања. Али ту већ постоји и неколико проблема да се одговори јавно дефинишу и саопште како треба: један одговор, напосто, не би био тачан. Други би, можда, био неучтив? Неки одговор би неког, може бити, омаловажавао? Опет би се, можда, нешто неправедно прејудуцирало? Неко у томе не би, објективно, имао никаквог удела а био би неправедно оптужен. Неком би се учинило да се води каква кампања спрочу њега. Ко то каже, ко то лаже, да тај и тај није знао и да није имао куражи?

И још нешто. Тужна је коинциденција да је велики писац преминуо оног дана, 15. октобра 1989. године, баш истог кад је Народно позориште, након три године избијања, славило повратак у своју обновљену кућу.

Дакле, дабоме да је најбоље да данас, пре и после и изнад свега, ускликнемо од среће што један од најзначајнијих српских писаца, на највећа врата, ступа на сцену Националног театра!

Кишову верзију Еврипидове „Електре“ својевремено су де-

финисали као „балкански еп о заточеницима мржње“. Неки су је чак доживљавали као темељни увид у ауторову антиципацију крвавог расплета криза у овим крајевима, генерисаних у другој половини прошлог века, тражећи упориште за ову тезу у Кишовом поступку заоштравања односа ликова који показују широку палету деструктивности страсти, које пак као да су усађене у подсвест, дубоко, са оне стране разума. Како ви данас тумачите ово ремек дело домаће драмске литературе?

Ух... На које од Ваших неколико питања, у овом једном које сте поставили, да се прво одговори? Можда је најбоље насумично. Нешто ће се већ укомпоновати.

Дакле, убеђен сам да у животу нормалног човека не постоје деструктивнија осећања, можда је боље рећи тежи и гнуснији нагони, него што су мржња и освета. Одакле потичу и куда нас воде? Докле нас доводе и по коју цену, можда је најзначајније питање.

Да не лутамо даље, него да се дохватимо самог дела. Дакле, млађахни Орест, син који треба да убије мајку да би осветио оца, и сам дуго жуди за тим чином, у трену пред извршење, ипак завапи: „Убити мајку – зар је мудрост у том? Крв за крв. Око за око. Зуб за зуб. Глава за главу. Гроб за гроб. И све тако укруг. Данас мени, сутра теби. Мач и плач. Дивних ли закона људских и божанских!“

е равно седети

ће први? Хајдете ви први, зашто баш ми? Колико времена треба да прође да се опрости? Колико генерација? И кад се опрости, зар неће никад, поново и без разлога да груне из човека? Шта је то? Где је то? Како с тим?

Дабоме да су те страсти, ти нагони, ти инстинкти, најдубље могуће усађени и запретиени у човеку. И страшно је тешко, готово немогуће контролисати их. У Фројдовој троделној санти леда, *ид*, највећи и најнедокучивији део личности, руководи и иницира свим оним што личност испољава. У њему су сви узроци зала које човек чини. Најситнија и најбенигнија осујећења у најранијем

На овим нашим просторима, балканским (да не тумарамо даље, на друге континенте, на исто ће-мо доћи), ништа необично, рекло би се. Чак, део обичајног фолклора, прадавних дана установљени и много и опште поштован. Уз велику дику преношен с колена

Редителъ иредитаве је Ива Милошевић, сценариограф Горчин Стојановић, костимограф Борис Чакиширан, композитор Владимир Пејковић, а сценски говор иосиавља Љиљана Мркић Појовић. Поред нашеј саговорника, улоге ишумаче Нада Шаргин (Електира), Душанка Стојановић Глиг (Клијемнесира), Марко Јанкешић (Оресит), Павле Јеринић (Пилаг), Александар Ђурица (Зидар), Дарко Томовић (Еписит)... Премијера је најављена за 25. децембар на Сцени „Раша Плаовић.

на колена. Са најчаснијим примерима. Породичним идолима. Најдубље запретиени у национални мит. Опеван уз гусле, на прелима и гувнима.

С правом? Не знам. Или знам, а не смем да изговорим? Не смем јер не знам како бих ја сутра? Где је граница да се све застави? Ко

детињству и младости, велики научник, могу довести до великих експлозија и трансформација. Сви несклади и тескобе испливавају на површину у свој својој разорности и бесмислу. Она два знатно мања, изнад површине пливајућа дела личности, имају у свему томе незахвалну дужност у покушају да све те страсти и нагоне приведу каквом-таквом разуму и смислу, да формирају какву-такву категорију и етичку и људску вертикалу.

Кад је тако са човеком, како ли је тек тешко са читавим народима, са колективним разумом? Осврнувши се на историју васколиког света, лако можемо закључити да у томе неког озбиљнијег успеха било није.

И кад је све тако како јесте, а свакако и миленијумима јесте, зар је потребна нека особита моћ да се то антиципира? Да се баци нека племенита светлост опомене на данашњицу? Нека особита уобразиља? Не верујем. Данило Киш је много од овог есенцијалног зла, све велике губитке, осетио на својој кожи, дететом још. Сву ирационалност зла, све најниже нагоне који генеришу зло у човеку видео је својим очима. И отпатио. Касније је то поетски и високом осећајношћу и особитим достојанством, у својим „Раним јадима“ назвао „отменошћу патње“. Наравно да је ту већ могао добрано да предвиди и сасвим тачно схвати на шта ће „то све“ да изађе.

После свега, да ли је он опростио? Не знам, али не знам ни други и озбиљнији разлог зашто би писао, стварао та велика дела. Опомена, опомена, опомена.

Уосталом, Кишов велики књижевни узор, Бруно Шулиц, страдао је на најбесмисленији могући начин. Професора књижевности и цртања, док је седећи на степеницама школе у гету, нешто скицирао и показивао групи ђака, убио је, тек онако, могло му се, у пролазу, без икаквог повода, немачки војник. И мирно продужио даље. Као да се ништа није догодило. Бруно Шулиц је оставио иза себе тек две збирке прича. Таквих, да га сврставају у врх светске књижевности. А ко беше тај убица?

Има ли наде за разум на овим нашим просторима?

Допустите, најпре, једну личну нетрпељивост, одбојност, рекао бих, према тако често и радо употребљаваном појму *нада*. Раније сам већ рекао да не знам деструктивније осећање од *мржње*. У нашој породици, сви заједно, озбиљно смо се трудили да се тај појам потпуно елиминише из било какве комуникације. Други појам који сам ја покушавао да одбацимо јесте *нада*. Не познајем варљивије и, истовремено, пасивније осећање. *Нагајти* се, мени је равно *седејти*. Чекати. Веровати да ће. Сигурно ће ако се јако надам. Можда једном, ипак, хоће.

Наравно да неће. Сигурно.

Па шта да се ради?

Браво! То! Да се ради.

Дакле, што се тиче Вашег последњег питања, наде да ће разум да победи на овим просторима, што се мене тиче, нема. Ту ми даје за право мој искуствени песимизам. Али да се много тога може урадити корисног да разума буде у јакој мери – дабоме да може. И на томе, свакако, треба непрестано и најпреданије радити. *Радијти*. И само радити. Нешто мора да се помери. Нешто ће да испадне. Неко ће да попусти. Макар паметнији. А и глупљи нека попусти, опет ће паметније бити.

Удаљити се што више, побећи од ниских, најнижих нагона и страсти, колективних и личних, уздићи памет и знање, етику и љубав, доброту и лепоту изнад свега, то је, заиста, људска дужност најсветија!

И стално имати на уму бесцене стихове Љубомира Симовића:

„А одсечена је глава, косе плаве, / више од живе говорила глава, / да се нисмо одмакли од пакла, / ако је стрелац стрељан, ако је кољач заклан.“

■ Јелица Стевановић ■

ГРАД-ТЕАТАР ИГОРУ ЂОРЂЕВИЋУ

Првак Дrame Народног позоришта у Београду Игор Ђорђевић, овогодишњи је добитник Награде за драмско стваралаштво Фестивала „Будва град-театар“. У одлуци Жирија који су чинили редитељ и писац Вида Огњеновић, проф. Јанко Љумовић и уметнички директор Фестивала Мерин Смаилагић, између осталог стоји: „Игор Ђорђевић је глумац, који је у насловне и главне улоге ступио право из студентске клупе и већ у првим корацима показао да ће се драмски ликови отимати за њега, а не обрнуто“. Ђорђевић је у Будви годинама наступао у различитим представама, од којих се посебно издвајају „Дон Крсто“ и „Кањош Мацедоновић“.

Р. П. Н.

НАГРАДЕ У УЖИЦУ

Народно позориште је са овогодишњег Југословенског позоришног фестивала у Ужицу понело три признања: Награда „Ардалион“ за најбољу женску улогу припала је Нади Шаргин за улоге у представама „Марија Стјуарт“ и „Бела кафа“, „Ардалион“ за епизодну улогу је додељен Олги Одановић за улогу у представи „Бела кафа“, а Марина Вукасовић Меденица је добила „Ардалиона“ за најбољу костимографију, за исту представу. Једногласну одлуку донео је стручни жири у саставу: Дејан Мијач (председник), сценограф Миодраг Табачки, драматурзи Жељка Турчиновић и Томислав Зајец, те глумац Горан Јевтић.

Р. П. Н.

ПРВИ ЛАУРЕАТ

Првакиња Оперe Народног позоришта у Београду, мецосопран Јелена Влаховић, прва је добитница Награде Фондације „Бреда Калеф“, која се додељује за најбоље интерпретирану мецосопранску улогу у претходној сезони, на сцени Националног театра. Госпођа Калеф је ово признање уручила добитници 5. новембра 2016. на Великој сцени, уочи почетка Вердијеве „Аиде“. Јелена је до сада „својим раскошним гласом отпевала најтеже мецосопранске улоге на највишем светском нивоу“, рекла је, између осталог, некадашња првакиња наше Оперe, Бреда Калеф. Да се ово признање додели Влаховићевој за улогу Амнерис у „Аиди“, одлучио је Жири у којем су, поред оснивача Фондације, били Ана Зорана Брајовић, Драган Стевовић, Весна Стефановић и Мирко Леви.

Р. П. Н.

НАЈБОЉИ У ВРШЦУ

Најбоља представа у целини на Фестивалу „Вршачка позоришна јесен“ били су Стеријини „Родољупци“, у режији Андраша Урбана и извођењу Народног позоришта у Београду – одлучио је стручни жири у саставу: драмски уметник Саша Торлаковић (председник), критичар Бранка Криловић и театролог Ксенија Радуловић. Предраг Ејдус је добио Награду за најбољег глумца за улогу Гавриловића у овој представи, а Нада Шаргин је освојила Награду за најбољу глумицу, за улогу краљице Елизабете у другој представи Народног позоришта која је играна на овом фестивалу – Шилеровој драми „Марија Стјуарт“, у режији Милоша Лолића. За улогу Мортимера у истој представи, Милошу Буровићу је додељена Награда за младог глумца.

Р. П. Н.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ – У СУСРЕТ ИЗЛОЖБИ

Један наслов, три јубилеја

Средином децембра, у Музеју Народнoг позоришта биће отворена нова тематска изложба: „Ромео и Јулија“ на сцени Народнoг позоришта у Београду – драма и балет (јубилеји Шекспира, Прокофјева и Парлића)“. Разговарали смо са ауторкама ове поставке, Јелицом Стевановић и Мирјаном Одавић.

„У години која је на измаку навршило се 400 година од смрти Вилијама Шекспира, 125 година од рођења Сергеја Прокофјева и 100 година од рођења Димитрија Парлића. Наслов ‘Ромео и Јулија’ се сам наметнуо“, каже Одавић-

После изложбе „Брани-слав Нушић – ујравник Народнoг позоришта у Београду (1900–1902)“, коју су приредиле пре две године, поводом 150-годишњице рођења наше велике комедиографа, Мирјана Одавић и Јелица Стевановић сиремају нову појавку у Музеју Народнoг позоришта, овој појавци да би обележиле три значајна јубилеја.

ка. „Шекспирова сага о несрећној љубави младог пара из Вероне, током више од четири века је непресушни извор глумцима и редитељима, али и другим уметницима. Тако је Сергеј Прокофјев 1935/36. компоновао музику и написао либрето за истомени балет, који је Димитрије Парлић, наш свакако најуспешнији кореограф, први пут на сцену Народнoг позоришта поставио 1949“, појашњава театролог Јелица Стевановић.

Од свог оснивања, Музеј Народнoг позоришта блиско сарађује са Музејом позоришне уметности Србије, а ова изложба ће бити други заједнички подухват музејског саветника ове куће, Мирјане Одавић и Стевановићеве. „Нас две смо добар спој – Јелица се бави историјом Народнoг позоришта, а ја водим збирку фотографија која је већим делом сачињена од материјала који сведоче о нашем националном театру. На жалост, захваљујући нашој бурној, често разорној историји, али и традиционалној немарности према документима и другим сведочанствима минулих времена, посао одабира фото и друге грађе за изложбу никад није једноставан. У оба светска рата, у бомбардовањима је страдала управо документација. Не-

Добрица Милутиновић као Ромео

што је спасено, нешто накнадно допуњено из донација и откупа... И овом приликом ћемо дати све од себе да направимо најбољи избор из расположиве грађе и да што је могуће боље и комплетније посетиоцима дочарамо живот Шекспировог љубавног пара на сцени Народнoг позоришта у Београду – у драмском и балетском репертоару“, упућује нас Одавићка.

Парлићева поставка балета „Ромео и Јулија“, која је увек била велики испит за играче и велика радост за публику, до наших дана је доживела више обнова: „Премиијеру је дириговао Оскар Данон, а у насловним улогама су били Рут Парнел и сам Парлић. Обнове су биле 1954, 1965, 1979. и 2003. Поменимо бар неке од тумача насловних улога: Душка Сифниос, Јованка Бјегојевић, Душка Томић, Вишња Ђорђевић, Милица Бијелић, Мила Драгићевић, Далија Иманић, Ана Павловић као Јулије, те Душан Трнинић, Жарко Пребил, Боривоје Младеновић, Радомир Вучић, Константин Теша, Денис Касаткин као Ромео. Често се дешавало да критика у први план истиче и тумаче улоге Меркуција (Душан Трни-

Шекспир је био и осмислио омиљени јесник и Народнoг позоришта и његовој ансамбла и његове јубилеје, током читавој дугој и нагласе бурној стоголећа. Сред огромних друштвених промена и трандиозној техничкој најрејшика, сред рајтова, мејтежа, буна, револуције, борбе за ослобођење, и поред бројних промена литерарних и позоришних наклоности и непрекидних промена саме јубилеје, Шекспир је био и осмислио једна од константних вредности и његова је још јуларности расла из јодине у јодину. (Душан Михаиловић, 1968)

нић, Александар Израиловски) и Тибалда (Бранко Марковић). Немогуће је све навести... Парлићева поставка ‘Ромео и Јулије’ је, у целости или у одломцима, представљала нашу балетску уметност и у Атини, Амстердаму, Ротердаму, Хагу, Визбадену, Салцбургу, Женеви, Цириху, Барселони, Мадриду, Венецији, Лозани, Палер-

му...“, наглашава Стевановићева и подсећа да се 1994. овај балет нашао на репертоару и у поставци госта из Украјине, Анатолија Шекере, са изванредним Душком Драгичевић и Константином Костјуковим у насловним улогама.

Шекспиров комад, наравно, има много дужу историју на нашој сцени: „Народно позориште је основано 1868. године, а већ следеће године, свега десетак дана по отварању позоришног здања у којем и данас стварамо представе, на сцени је оживео први Шекспиров комад – ‘Млетачки трговац’. Од тада, Шекспир је окосница драмског репертоара ове куће. Према истраживањима нашег великог шекспиролога, Душана Михаиловића, током првих сто година је био најизвођенији писац на сцени Националног театра, а сва је прилика да се ова статистика ни до данас није променила. То је можда и јединствен случај у свету – да један инострани аутор заузима прво место у репертоару. Најпознатија љубавна прича свих времена, ‘Ромео и Јулија’, био је

вог светског рата имала неколико премијера, или како се у оно време звало – обнова. У недостатку школованих редитеља, представу су постављали глумци: Ђура Рајковић (1895), Љуба Станојевић (1901), Милорад Гавриловић (1903), Сава Годоровић (1905), да би последњу поставку потписао Милутин Чекић (1914). Из тог најранијег периода остаће запамћен маестрални Ромео Добрице Милутиновића, који је улогу први пут заиграо 1903, уз своју потоњу супругу, Јелену Петковић. Интересантна је појава Ане Суханкове, глумице прашког позоришта, која је већ на самом почетку свог ангажмана у Београду, у сезони 1905/06. заиграла тешку улогу Јулије, најпре на чешком, а убр-

Руй Парнел и Димитрије Парлић, 1949.

четврти комад који је упознала београдска публика, већ 1876. Дакле, пре пуних 140 година“, вели Стевановићева.

Наша саговорница наставља причу о животу ове ране Шекспирове трагедије: „Комад је на београдску сцену донео глумац и редитељ Милош Цветић, који је и играо Ромео, а партнерка му је била наша велика трагеткиња, Милка Гргурова. Занимљиво је да је тада имала 35 година, а њена кћи Евица је такође била члан ансамбла. Публици, међутим, није сметало што Јулија није ‘млађахно девојче’. Игран је превод Лазе Костића и то са енглеског, у стиховима, што је у оно време био рећи случај: будући да су се наши малобројни ђаци у то време школовали углавном у Бечу, најчешће су користили немачке преводе и прераде, и то у прози. О популарности комада најбоље говори податак да је до Пр-

зо потом и на српском језику. У међуратном периоду, негдашњи Ромео, Витомир Божић, поставља комад 1921. са Владетом Драгутиновићем и Надеждом Ризнић. Представа је била кратког даха, али Ромео је поново играо и Добрица, сада у својој 42. години и са много мање снаге и живости. У другој половини XX века ‘Ромео и Јулија’ су на сцени Народнoг позоришта чешће играни као балет него као драма – Стево Жигон је 1981. режировао представу са Драганом Варагић и Тихомиром Арсићем, а Ивана Вујић 2006. са Вањом Ејдус и Ненадом Стојменовићем у насловним улогама“, закључује Стевановићева и напомиње да се овај наслов на сцени Народнoг позоришта нашао као опера Шарла Гуноа, на либрето Жила Барбијеа и Мишела Кареа, 1935.

■ Драган Стевовић ■

Милош Маријан: Све улоге су ми драге

Још од малих ногу, Милош Маријан (1990) је заволео игру и музику, па су га родитељи водили на балетске представе, и убрзо уписали у Балетску школу „Лујо Давичо“. Прве класичне кораке научио је овај талентовани дечак код педагога Мире Нешић, која му је својим преданим стручним радом помогла да много тога савлада и да сазри у младог играча, који је на Кијевској балетској академији усавршавао техничку сигурност и сопствену уметничку личност. Велику захвалност дугује нашем прваку и педагогу Константину Тешеи, који га је несебично и зналачки упутио да изгради и обликује своју играчку индивидуалност.

О припремама нових улога млади уметник каже да, пре свега, добро упозна либрето целокупног дела, затим се поистовећује са задатом улогом и њеним карактером, да би је на крају на најбољи начин представио публици.

Милош сматра да је сарадња с кореографом изузетно важна и да захтева обострано разумева-

ње. Истиче да је најбоље срађивао са Сташом Зуровцем и Александром Илићем, због тога што су још пре започетог пројекта имали визију улоге коју треба да игра, чиме су помогли његовом

личном стварању жељеног играчког лика.

Милош верује да је дуетна игра врло јединствена и ефектна на сцени, јер захтева узајамну повезаност, познавање партнеркиног покрета и темперамента. То је чини једном од најтежих компоненти балетске уметности. Као партнерку посебно издваја Далију Иманић, чије искуство му је помогло да савлада неке од најбитнијих задатака дуетне игре.

Турнеја 2009. по Немачкој, на коју је Маријана позвао А. Хофман, упознала га је са посебним начином рада – сваког дана се играло у другом граду. Било је

веома напорно, јер су тако током дванаест вечери исту представу увек играли пред новом публиком. Са једне стране, то је било необично, али са друге – требало је све физички издржати. Но,

Средњу балетску школу „Лујо Давичо“ је завршио 2006. у класи Мире Нешић, следеће године је био на специјализацији на Кијевској балетској академији, а од 2008. је ангажован у Народном позоришту у Београду.

било је и занимљиво и за младог играча веома корисно.

Милош Маријан каже да не жели да издвоји ни једну своју представу, нити посебан тренутак на сцени, пошто га све његове улоге подједнако чине срећним. А узор му је још од детињства један од највећих светских балетских уметника, Михаил Баришников.

Иако млад играч, Милош Маријан је већ одиграо богат репертоар, што му је омогућило

пре свега солидно образовање. У матичном позоришту је остварио следеће важне улоге: Принц Дезире у „Успаваној лепотици“, Pas de trois и Ротбарт у „Лабудовом језеру“, Војвода од Анжуја у балету „Краљица Марго“, Еспада у „Дон Кихоту“, Господин К. у „Дами с камелијама“, Хиларион у „Жизели“, Индијска игра у „Бајадери“, те улоге у балетима „Ко то тамо пева“ и „Songs“.

На сцени театра и опере „Мадленианум“ наступа у балетима „Празник љубави“, „Орфеј у подземљу“, „Северна бајка“, „Лисабонска прича“.

Добитник је Награде „Радомир Вучић“ (2012), а први је добитник Награде „Наташа Бошковић“, коју му је Удружење балетских уметника Србије доделио за премијерно изведену улогу Принца Дезиреа у представи „Успавана лепотица“ 2012. године.

Почетак уметничке каријере Милоша Маријана обећава да ће београдски Балет и даље имати образованог и врсног носиоца значајних балетских улога.

(наставиће се)

Михаило Цариков и Милош Паунковић

Годишњак Народнoг позоришта за сезону 1940/41. који су својевремено припремили Боривоје Јевтић и Боривоје Недић, али је остао необјављен све до 2000. кад је штампан у „Театрону“, доноси некрологе чланова ове куће које је однео почетак Другог светског рата. „Током бомбардовања Београда, 6. априла 1941, погинуо је и Михаило Цариков, члан Хора Оперe, један од многих руских уметника који су се у бекству од бољшевичке власти задржали у Београду, и захваљујући којима су коначно оформљени ансамбли Оперe и Балета Народнoг позоришта и омогућен им континуирани рад. „Бас профондо, врло музикалан, изврстан глумац, он је с времена на време тумачио и мање оперске партије. „У царској руској војсци био је активни војно-судски пуковник. Уживао је врло леп глас међу својим колегама. Управа Оперe ценила га је као једног између највреднијих и најпозитивнијих чланова оперског хора. Михаилу Царикову није било суђено да избегне трагичну судбину која га је пратила од бекства из Руси-

је. Српска земља даће вечни мир његовом напаћеном телу“, бележи Годишњак.

Нешто касније, страдао је и млади глумац Милош Паунковић. „Српска православна општина у

Уирошлом броју смислили о Милици Бешевић, сценографу и сликарки. Причу о члановима Народнoг позоришта сјрадалим њре 75 година, на њочейку Другој свейској рајша, насјављамо сећањем на члана Хора Ојере Михаила Царикова и глумца Милоша Паунковића.

Старој Молдави известила је Народнo позориште да је 2. маја 1941. Дунав избацио на старомолдавску обалу леш регрутованог младог глумца Милоша Паунковића. Рођен је 4. августа 1902. у Шапцу, где је завршио гимназију, после чега одлази у Београд на студије права, али глумачки позив га више привлачи те ускоро уписује Глумачку школу Народнoг позоришта. Још као ђак ове школе, са „одушевље-

њем и са страшћу правог глумачког темперамента“ остварује своје прве роле у тадашњем Академском позоришту: Митке у „Коштани“, Недозвани у истоименом комаду Момчила Настасијевића, Хајдук у „Божјем човеку“... Потом је ангажован у шабачком позоришту, па у трупи Мике Ристића, новосадском СНП-у, у Бановинском позоришту у Цетињу и у неколико наврата у Народном позоришту у Београду. Почине да игра велике улоге, па и да режира. „По дефинитивном повратку у Народнo позориште, Паунковић знатно проширује свој репертоар карактерног фаха... Он је, дакле, неопходан у домаћем као и страном репертоару, у улогама људи одлучних чији је карактер потпуно формиран дугим и пречишће-

Милош Паунковић

ним животним искуством. Врло карактеристична лица, живих и изразитих очију, с много чистог сценског темперамента, Паунковић, у исти мах, суверено влада дикцијом и правилним нагласком свога мачванског краја“, пише у Годишњаку.

Исти извор сведочи и о његовом последњем глумачком за-

датку: „Пред своју рану смрт добива главну улогу, Оца, у ‘Манди Војнићевој’, фолклорном комаду од Марe Ђорђевић-Малагурске. Комад је био већ спремљен, а његова премијера одређена за средину априла. Догађаји од 6. априла одгодили су остварење овога комада, а главну улогу избили за увек из руку Милоша Паунковића. Цењен у редовима својих глумачких другова, Милош Паунковић је био, све до своје смрти, и претседник Централне управе Удружења глумца. На овом положају пуном поверења, живахно се бринуо за интересе глумачког staleжа, па је са својим колегама у Управи са одушевљењем радио на новој Уредби о позоришту и настојао да она што пре добије надлежне санкције. Упражњено место Милоша Паунковића у Народном позоришту неће се лако попунити. Његово име, међутим, имаће, у бурним анализама ове куће, увек сјај одличног глумца потпуно преданог својој уметности, и носиле печат човека пуног срца и топле љубави према малим и заборављеним позоришним посленицима“.

(наставиће се)

РЕПЕРТОАР ЗА

ДЕЦЕМБАР 2016.

ВЕЛИКА СЦЕНА

сезона
2016/17.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- ДЕЦ**
01. ЧЕТ. 18.00 ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ
мјузикл за децу Дечјег културног центра, Београд
 02. ПЕТ. 19.30 РОДОЉУПЦИ
комедија Јована Стерије Поповића
 03. СУБ. 19.30 ТРУБАДУР
опера Ђузепе Вердија
 04. НЕД. 19.30 ГОГОЛЕНД
према мотивима књижевног дела Јаноша Херцега, гостује Народно позориште Сомбор
 05. ПОН. 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА
драма Синише Ковачевића
 06. УТО. 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ
балет П. И. Чајковског
 07. СРЕ. 19.30 БАЛ ПОД МАСКАМА / гост диригент
опера Ђузепе Вердија
 08. ЧЕТ. 19.30 ПУТ У ДАМАСК
драма Аугуста Стриндберга
 09. ПЕТ. 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА
мелодрама Александра Диме Сина
 10. СУБ. 17.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ВИТЕЗ ПОЗИВА“
СУБ. 19.30 СЕСТРА АНЂЕЛИКА / ЂАНИ СКИКИ
опере Ђакома Пучинија
 11. НЕД. 19.30 ИВАНОВ
драма А. П. Чехова
 12. ПОН. 19.30 КОПЕЛИЈА
балет Леа Делиба
 13. УТО. 19.30 МАЈКА ХРАВОСТ И ЊЕНА ДЕЦА
драма Бертолта Брехта
 14. СРЕ. 12.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА
поводом 60 година КПЗ Србије и Београда
СРЕ. 19.30 ТОСКА
опера Ђакома Пучинија
 15. ЧЕТ. 11.00 IAV MIXX KONFERENCJA 2016
 16. ПЕТ. 19.30 КРАЉИЦА МАРГО
балет на музику Горана Бреговића
 17. СУБ. 19.00 ПАЈАЦИ / КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА
балет на музику Р. Леонкавала / опера П. Масканија, гостује Темишварска опера
 18. НЕД. 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА
комедија Бранислава Нушића
 20. УТО. 19.30 БАЈАДЕРА
балет Луdivига Минкуса
 21. СРЕ. 20.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЧОВЕК ГОДИНЕ“
у организацији Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања
 22. ЧЕТ. 19.00 ОТЕЛО
опера Ђузепе Вердија, са гошћом
 23. ПЕТ. 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ
Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
 24. СУБ. 19.30 ТРАВИЈАТА
опера Ђузепе Вердија
 25. НЕД. 19.30 АНТИГОНА
трагедија Софокла
 26. ПОН. 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА
драма Синише Ковачевића
 27. УТО. 19.30 ЖЕНЕ У *D-MOLU* / ДУТА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА
једночине балети; кореограф Раду Поклитару
 28. СРЕ. 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ
драма Љубомира Симоновића
 29. ЧЕТ. 19.30 ИЗБИРАЧИЦА
комедија Косте Трифковића
 30. ПЕТ. 19.30 СЛЕПИ МИШ
оперета Јохана Штрауса
- ЈАН**
04. СРЕ. 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН
опера Ђоакина Росинија
 05. ЧЕТ. 19.30 КИР ЈАЊА
комедија Јована Стерије Поповића
 13. ПЕТ. 20.00 НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ

- ДЕЦ**
01. ЧЕТ. 20.30 ЗЛИ ДУСИ / 50. извођење
Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског
 02. ПЕТ. 20.30 СУНЦЕ ТУЂЕГ НЕБА
комедија Весне Радусиновић, гостује Театар „Алфа“
 03. СУБ. 20.30 НЕСПОРАЗУМ
драма Албера Камија
 04. НЕД. 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА
комедија Јована Стерије Поповића
 05. ПОН. 20.30 САРА БЕРНАР
драма Џона Марела, гостује Шабачко позориште
 06. УТО. 20.30 СРПСКА ЛАЈКА
комедија Александра Југовића, НП Кикинда/НП у Београду
 07. СРЕ. 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
драма Ерика Е. Шмита
 08. ЧЕТ. 20.30 КОВАЧИ
комедија Милоша Николића
 09. ПЕТ. 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
комедија Оскара Вајла
 10. СУБ. 20.30 ЖЕНИДБА
комедија Николаја В. Гогоља
 11. НЕД. 20.30 НАРОДНА ДРАМА
драма Олге Димитријевић
 12. ПОН. 20.30 НАШИ СИНОВИ
драма Војислава Јовановића Марамбоа
 13. УТО. 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА
драма Лукаса Берфуса
 14. СРЕ. 20.30 СИРАНО
драма Едмона Ростана
 16. ПЕТ. 19.00 ДОБРОТВОРНИ КОНЦЕРТ
у организацији Српског лекарског друштва
 17. СУБ. 20.30 ОТВОРЕНА ВЕЗА — СКОРО ПА ПРЕВИШЕ
комедија Д. Фоа и Франка Рапе, гостује Београд Theater Lab
 18. НЕД. 12.00 БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА
опера В. А. Моцарта
НЕД. 20.30 ПРАХ
комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште
 20. УТО. 20.30 БЕЛА КАФА
комедија Александра Поповића
 21. СРЕ. 20.30 РУЖА, УВЕЛА
Бора Станковић / Јелена Миловић, гостује Позориште „Бора Станковић“, Врање
 23. ПЕТ. 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР
комедија Жана Ануја
 24. СУБ. 20.30 ЕЛЕКТРА / ПРЕТПРЕМИЈЕРА
драма Данила Киша
 25. НЕД. 20.30 ЕЛЕКТРА / ПРЕМИЈЕРА
драма Данила Киша
 26. ПОН. 20.30 ФРЕНКИ И ЏОНИ
романтична комедија Т.Мек Нелија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор
 27. УТО. 20.30 ЕЛЕКТРА
драма Данила Киша
 28. СРЕ. 20.30 НАРОДНА ДРАМА
драма Олге Димитријевић
 29. ЧЕТ. 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ
по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција
 30. ПЕТ. 20.30 У АГОНИЈИ
драма Мирослава Крлеге, гостује БЕО АРТ 2015.
 04. СРЕ. 20.30 ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ
драма по тексту Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-a“
 05. ЧЕТ. 20.30 БИЗАРНО
црна комедија Жељка Хубача

ДОГАЂАЈИ – ВЕЛИКА СЦЕНА

- 01.12. ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ, Дечји културни центар, Београд
- 04.12. ГОГОЛЕНД, гостује Народно позориште Сомбор
- 07.12. БАЛ ПОД МАСКАМА, гост диригент Адриан Морар (Румунија)
- 10.12. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ВИТЕЗ ПОЗИВА“
- 14.12. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА, поводом 60 година КПЗ Србије и Београда
- 17.12. ПАЈАЦИ / КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА, гостује Темишварска опера
- 21.12. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЧОВЕК ГОДИНЕ“
- 22.12. ОТЕЛО, гостује Марија Папајоану (Кипар) као Дездемона
- 13.01. НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ

ДОГАЂАЈИ – СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 01.12. ЗЛИ ДУСИ / 50. извођење
- 02.12. СУНЦЕ ТУЂЕГ НЕБА, гостује Театар „Алфа“
- 05.12. САРА БЕРНАР, гостује Шабачко позориште
- 16.12. ДОБРОТВОРНИ КОНЦЕРТ, у организацији Српског лекарског друштва
- 17.12. ОТВОРЕНА ВЕЗА — СКОРО ПА ПРЕВИШЕ, у организацији Министарства спољних послова Италије, Италијанског института за културу у Београду и Народног позоришта
- 21.12. РУЖА, УВЕЛА, гостује Позориште „Бора Станковић“, Врање
- 25.12. ЕЛЕКТРА / ПРЕМИЈЕРА
- 30.12. У АГОНИЈИ, гостује БЕО АРТ 2015.

ГОСТОВАЊА

- 4.12. МАРИЈА СТУАРТ — Загреб
- 15.12. БЕЛА КАФА — Нови Сад
- 21.12. НАШИ СИНОВИ — Студентски град
- 28.12. ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН — Темишвар

САВА ЦЕНТАР

- 23.12. КРЦКО ОРАШЧИЋ, балет П. И. Чајковског
- 21.01. КРЦКО ОРАШЧИЋ, балет П. И. Чајковског, са гостима

www.narodnpozoriste.rs
